

Väited ja peamised argumendid

Hageja arvates ei ole Poola Vabariik senini võtnud vastu sise-riiklikke õigusnorme direktiivi 2003/98/EÜ nõuetekohaseks täitmiseks. Komisjonile edastatud Ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (6. septembri 2001. aasta seadus juurdepääsu kohta avalikule teabele) ei puuduta avaliku sektori valduses oleva teabe taaskasutamist, kuna selles ei ole isegi defineeritud mõistet „taaskasutamine”. Ainuüksi sel põhjusel ei saa sellest seadusest tulenevad õigused ja kohustused kujutada endast direktiivi 2003/98 nõuetekohast täitmist.

(¹) ELT L 345, lk 90; ELT eriväljaanne 13/32, lk 701.

8. juulil 2010 esitatud hagi — Ungari Vabariik versus Slovaki Vabariik

(Kohtuasi C-364/10)

(2010/C 301/07)

Kohtumenetluse keel: slovaki

Pooled

Hageja: Ungari Vabariik (esindajad: M. Fehér ja E. Orgován)

Kostja: Slovaki Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna 21. augustil 2009 ei lubanud Slovaki Vabariik Ungari Vabariigi presidendil László Sólyomil siseneda oma territooriumile, rikkudes Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ (¹), mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil (edaspidi „direktiiv 2004/38”), siis on ta rikkunud sellest direktiivist ja ELTL artikli 18 lõikest 1 tulenevaid kohustusi;

— tuvastada ühtlasi, et Slovaki Vabariigi seisukoht, mida ta kaitses ka käesoleva hagi esitamise ajal ja mille kohaselt on tal direktiivi 2004/38 sätete alusel õigus keelata Ungari Vabariigi esindajal, antud juhul vabariigi presidendil, siseneda

oma territooriumile, mistõttu selline rikkumine võib korduda, on vastuolus liidu õigusega, täpsemalt EL artikli 3 lõikega 2 ja ELTL artikli 21 lõikega 1;

— tuvastada, et Slovaki Vabariik on väärtalt kohaldanud liidu õigusnormi, kui tema ametiasutused direktiivile 2004/38 tuginedes ei lubanud Ungari Vabariigi presidendil László Sólyomil siseneda oma territooriumile;

— juhul kui Euroopa Kohus vastupidiselt Ungari Vabariigi seisukohale, mis on eespool esitatud nõuete aluseks, tuvastab, et konkreetne rahvusvahelise õiguse norm võib piirata direktiivi 2004/38 isikulist kohaldamisala, millist seisukohta Ungari Vabariik ei jaga, määratleda selliste erandite esinemise korral nende liik ja kohaldamisala;

— mõista kohtukulud välja Slovaki Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Slovaki Vabariigi välisminister edastas 21. augustil 2009 Ungari välisministrile seoses Ungari Vabariigi presidendil László Sólyomi samal päeval toimuva visiidiga suulise teate, et Slovaki Vabariigi pädevad asutused on otsustanud keelata tal siseneda Slovaki Vabariigi territooriumile.

Ungari valitsus kinnitab, et kuna Slovaki Vabariik keelas president László Sólyomil siseneda oma territooriumile, siis on ta rikkunud EÜ artiklit 18 ja direktiivi 2004/38. Ungari valitsuse hinnangul ei ohustanud vabariigi presidendil László Sólyomi käitumine ühiskondlikke põhihuve üldiselt ega seoses vaidlusaluse visiidiga reaalselt, otseselt ega piisavalt tõsiselt, et piirava meetme rakendamine oleks põhjendatav. Ungari valitsus väidab, et isegi kui eeldada, et piirava meetme rakendamiseks on põhjust, mida tema arvates küll ei ole, siis ei vasta meede, mis antud juhul keelab vabariigi presidendil siseneda, proportsionaalsuse nõudele ja läheb kaugemale sellest, mis on taotletava eesmärgi saavutamiseks vajalik, kuna eesmärgile oleks võinud jõuda ka vähem piiravate vahenditega kui need, mida Slovaki Vabariik kasutas.

Ka ei ole Slovaki Vabariik järginud direktiivi 2004/38 menetlusnorme, kuna president László Sólyomi sisenemiskeeld ei ole kehtestatud direktiiviga kooskõlas oleva otsusega ja seda ei ole teatavaks tehtud. Suuline teade sisaldas küll andmeid sisenemise keelamise otsuse kohta, kuid ei olnud piisavalt põhjendatud ega osutanud, millisele haldusorganile või kohtule ja millise tähtsaja jooksul saab selle peale edasi kaevata.

Ungari valitsuse sõnul on oht, et Slovaki Vabariik paneb toime uue rikkumise, kuna ta kinnitab jätkuvalt, et president László Sólyomil riigi territooriumile sisenemise keelamine oli põhjendatud.

Ungari valitsus kinnitab, et Slovaki ametiasutus rikkus direktiivi 2004/38 mitte üksnes sellega, kuidas ta õigust rakendas, vaid ka sellega, et direktiivile viidates on ta seda kuritarvitanud, kuna Slovaki ametiasutused — kaugel sellest, et järgida direktiivi eesmärke — soovisid järgida vaid puhtalt poliitilisi eesmärke. Slovaki valitsuse avalduse põhjal võib järeldada, et ta ei keelanud president László Sólyomi sisenemist oma territooriumile avaliku julgeoleku või avaliku korra kaalutlustel liidu õiguse, eeskätt direktiivi 2004/38 tähenduses, vaid puhtalt poliitilistel, peamiselt välispoliitilistel põhjustel.

Ungari valitsuse arvates leidis Euroopa Komisjon kõnealuses menetluses ekslikult, et liikmesriikide riigipeade ametlikud visiidid peavad olema reguleeritud siseriikliku õiguse normidega, mitte liidu õigusega. Ungari valitsuse hinnangul on direktiiv 2004/38 vahet tegemata kohaldatav iga kategooria isiku ja igit liiki visiidi korral, olgu see siis ametlik või eraviisiline. Direktiiv tunnustab üldiselt ja kõigi liidu kodanike suhtes põhiõigust siseneda iga liikmesriigi territooriumile, see on igale liidu kodanikule esmase õigusega antud õigus. Direktiivis 2004/38 on üldiselt ja ammendavalt loetletud ka juhtumid, millal võib piirata liidu kodaniku õigust vabalt liikuda. Direktiiv ei näe ette sellist erandit üldpõhimõttest, mis lubaks jätta selle kohaldamisalast välja riigipead või mõne muu liikmesriikide kodanikest isikute kategooria. Kui nõukogu või Euroopa Parlament oleksid soovinud liikumisvabaduse kasutamist reguleerida rahvusvahelise õiguse normidega, muu hulgas rahvusvahelise tavaõigusega, oleksid nad seda kahtlemata teinud juba direktiivi vastuvõtmisest alates.

Ungari valitsus kinnitab, et kodifitseeritud rahvusvahelises õiguses ega rahvusvahelises tavaõiguses ei leidu õigusnormi, mida antud juhul kohaldada. Ent isegi kui eeldada, et see norm on olemas, on liikmesriigid liiduga ühinedes tunnustanud viimase pädevust isikute vaba liikumist õiguslikult reguleerida ja nõustunud sellega, et neile selles valdkonnas jäänud pädevust tuleb teostada kooskõlas liidu õigusaktide ja liidu õigusega. Seega kui rahvusvahelise õiguse norm võib juhul, kui liikmesriigi kodanik siseneb teise liikmesriigi territooriumile, piirata direktiivi 2004/38 isikulist kohaldamisala, on vaja, et Euroopa Kohus määratlaks selgelt piirangu kohaldamisala, arvestades tõsiasja, et direktiiv 2004/38 sellist väljaarvamist või erandit ette ei näe.

(¹) ELT L 158, lk 77; ELT eriväljaanne 05/05, lk 46.

29. juulil 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-379/10)

(2010/C 301/08)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: L. Pignataro ja M. Nolin)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Sedastada, et kuna Itaalia Vabariik välistas riigi mis tahes vastutuse kahju eest, mida on üksikisikule tekitanud viimase astme siseriiklikule kohtule omistatav liidu õiguse rikkumine, kui see rikkumine tuleneb õigusnormide tõlgendamisest või faktiliste asjaolude ja tõendite hindamisest kõnesoleva kohtu poolt, ning kuna ta piiras seda vastutust vaid tahtluse või tõsise üleastumise juhtudega vastavalt Itaalia 13. aprilli 1988. aasta seaduse nr 117 artikli 2 lõigetele 1 ja 2, siis on ta rikkunud oma kohustusi, mis tulenevad Euroopa Liidu Kohtu kehtestatud riikide vastutuse üldpõhimõttest, mille kohaselt on liikmesriik oma viimase astme kohtule omistatava liidu õiguse rikkumise eest vastutav.

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Õigusemõistmise käigus tekitatud kahju hüvitamist ja kohtunike tsiviilvastutust käsitlev 13. aprilli 1988. aasta seadus nr 117 [legge n° 117, sul risarcimento dei danni cagionati nell' esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati] välistab riigi mis tahes vastutuse kahju eest, mida on üksikisikule tekitanud viimase astme siseriiklikule kohtule omistatav liidu õiguse rikkumine, kui see rikkumine tuleneb õigusnormide tõlgendamisest või faktiliste asjaolude ja tõendite hindamisest kõnesoleva kohtu poolt. Lisaks piirab see seadus vastutust vaid tahtluse või tõsise üleastumise juhtudega.

Otsuses kohtuasjas C-173/03 (¹): Traghetti jõudis Euroopa Kohus järeldusele, et: